

7.12.2020

LAUSUNTO

kehitysvaliokunnalta

oikeudellisten asioiden valiokunnalle

yriytysten vastuusta ympäristövahingoista
(2020/2027(INI))

Valmistelija: Caroline Roose

PA_NonLeg

EHDOTUKSET

Kehitysvaliokunta pyytää asiasta vastaavaa oikeudellisten asioiden valiokuntaa sisällyttämään seuraavat ehdotukset päätöslauselmaesitykseen, jonka se myöhemmin hyväksyy:

1. ottaa huomioon, että parlamentti on viime vuosina ottanut ennakoivan roolin edistääkseen ympäristövahinkovastuujärjestelmää kolmansissa maissa tapahtuvien ympäristö- ja ihmisoikeushaittojen varalta, erityisesti hyväksymällä 25. lokakuuta 2016 päätöslauselman yritysten vastuusta kolmansissa maissa tapahtuvissa vakavissa ihmisoikeusrikkomuksissa;
2. ottaa huomioon, että Tukholman julistuksen periaatteessa 21 ja Rion julistuksen periaatteessa 2 tunnustetaan valtioiden täysivaltainen oikeus hyödyntää omia luonnonvarojaan mutta myös velvollisuus olla aiheuttamatta vahinkoa muiden valtioiden tai kansallisen lainkäyttövallan ulkopuolisten alueiden ympäristölle;
3. ottaa huomioon, että monissa kehitysmaissa on havaittu ihmisoikeusrikkomuksia ja ympäristöhaittoja, joita ovat muun muassa maan pakkolunastus alkuperäiskansoilta ja paikallisyhteisöiltä, nykyaikainen orjuus, ekosysteemien tuhoutuminen, vesien pilaantuminen ja luonnonvarojen liiallinen hyödyntäminen;
4. ottaa huomioon, että yhä useammassa tapauksissa eurooppalaisten yhtiöiden tytäryhtiöiden aiheuttaman pilaantumisen uhrit yrittävät nostaa ympäristövastuuta koskevia kanteita emoyhtiöitä vastaan EU:n tuomioistuimissa;
5. ottaa huomioon, että ihmisoikeusrikkomukset ja ympäristöhaitat liittyvät usein tiiviisti toisiinsa ja että niihin on puututtava kokonaisvaltaisella lähestymistavalla;
6. muistuttaa, että ympäristörikollisuuden maailmanlaajuinen lisääntyminen on kasvava uhka YK:n kestävän kehityksen Agenda 2030 -toimintaohjelman, Pariisin sopimuksen ja biologista monimuotoisuutta koskevan yleissopimuksen tavoitteiden saavuttamiselle erityisesti kehitysmaissa; on huolissaan siitä, että ympäristörikoksia jää usein havaitsematta, koska lainvalvontaviranomaiset ovat haluttomia tai tehottomia erityisesti kehitysmaissa;
7. tukee YK:n ja muiden kansainvälisten järjestöjen kehotusta tunnustaa maailmanlaajuisesti oikeus turvalliseen, puhtaaseen, terveelliseen ja kestävään ympäristöön YK:n tasolla, mihin on sisällyttävä velvollisuus asettaa syytteeseen ne, jotka rikkovat tätä oikeutta; kehottaa unionia mukauttamaan EU:n perusoikeuskirjaa tähän tarkoitukseen; kehottaa EU:ta ja jäsenvaltioita tehostamaan toimiaan kestävän kehityksen tavoitteiden saavuttamiseksi vuoteen 2030 ulottuvan toiminnan vuosikymmenen, vihreän kehityksen ohjelman ja vuoteen 2030 ulottuvan luonnon monimuotoisuutta koskevan EU:n strategian yhteydessä;
8. toteaa, että unionin olisi edistettävä ympäristönsuojelun korkeaa tasoa omalla alueellaan ja ryhdyttävä kaikkiin mahdollisiin toimiin ehkäistäkseen jäsenvaltioissa toimipaikkaansa pitävien yritysten aiheuttamia ympäristövahinkoja kolmansissa maissa; toteaa, että on tarpeen ottaa käyttöön pakollinen ja yhdenmukaistettu huolellisuusvelvoitekehys unionin tasolla, jotta voidaan varmistaa, että huolellisuusvelvoitetimet eivät rajoitu tiukasti kansallisiin toimiin jäsenvaltioiden

tasolla; muistuttaa, että huolellisuusvelvoite on ensisijaisesti ennaltaehkäisevä mekanismi ja että yrityksiä olisi ennen kaikkea vaadittava tunnistamaan mahdollisia tai todellisia haittavaikutuksia ja ottamaan käyttöön toimintaperiaatteita ja toimenpiteitä niiden käsittelemiseksi; ottaa huomioon, että tilanteissa, joissa yritys aiheuttaa haittavaikutuksen tai myötävaikuttaa siihen, sen olisi toteutettava korjaavia toimenpiteitä ja sillä olisi oltava vastuuvollisuus kyseisten vaikutusten osalta; ottaa huomioon, että yritysten vastuuvollisuus myös yrityksen toimintaan liittyvän haitan osalta on tarpeen sen varmistamiseksi, että yrityksiä kannustetaan harjoittamaan huolellisuusvelvoitetta ja että huolellisuusvelvoite toteutuu käytännössä;

9. muistuttaa, että YK:n ympäristöohjelman (UNEP) ja Interpolin mukaan ympäristörikosten rahallinen arvo on 70–213 miljardia Yhdysvaltain dollaria vuodessa; korostaa, että eläinten ja metsätuotteiden laitton kauppa vaikuttaa enimmäkseen kehitysmaihin; kehottaa EU:ta lisäämään tukeaan kehitysmailla torjuttaessa laitonta kauppaa, joka vaikuttaa ympäristöön, vie niiltä lisätuloja ja haittaa niiden sosiaalista ja taloudellista kehitystä;
10. korostaa, että kehitysmaiden väestö on suoraan riippuvainen biologisesta monimuotoisuudesta ravintonsa, terveytensä ja taloudellisen turvallisuutensa osalta; pitää valitettavana, että ympäristörikoksista johtuva biologisen monimuotoisuuden heikkeneminen ja siitä johtuva luonnonvarojen menetykset lisäävät niiden haavoittuvuutta;
11. huomauttaa, että vaikka kansainvälinen ympäristölainsäädäntö on kehittynyt sopimusten ja yleissopimusten hyväksymisen myötä, rikosoikeus ei edelleenkään riitä estämään merkittäviä ekologisia haittoja; kehottaa painokkaasti EU:ta ja sen jäsenvaltioita varmistamaan vastuukysymykset ympäristörikosten torjunnassa ja ottamaan sen ensisijaiseksi strategiseksi painopistealaksi kansainvälisessä oikeudellisessa yhteistyössä ja toimielimissä sekä ilmastonmuutosta koskevan YK:n puitesopimuksen sopimuspuolten konferensseissa erityisesti edistämällä monenvälisen ympäristösopimusten noudattamista hyväksymällä rikosoikeudellisia seuraamuksia, vaihtamalla ympäristönsuojelun parhaita käytäntöjä yksityisen ja julkisen sektorin, kolmansien maiden paikallisviranomaisten ja kansalaisyhteiskunnan välisellä vuoropuhelulla ja edistämällä Kansainvälisen rikostuomioistuimen toimialan laajentamista kattamaan ympäristöuhorikosten vertaiset rikokset;
12. kehottaa komissiota harkitsemaan ehdotusta ympäristönsuojelusta rikosoikeudellisin keinoin 19. marraskuuta 2008 annetun direktiivin 2008/99/EY uudistamiseksi, jotta voidaan laajentaa ympäristörikoksiksi luokiteltavien käyttäytymismuotojen luetteloa ja vahvistaa seuraamusten vähimmäiskehys sen varmistamiseksi, että sillä on pelotevaikutus koko EU:ssa;
13. suhtautuu myönteisesti luonnon monimuotoisuutta koskevaan EU:n strategiaan vuodeksi 2030 ja siihen, että eläinten ja kasvien suojele asetetaan etusijalle neuvoteltaessa kauppasopimuksista kehitysmaiden kanssa; muistuttaa, että komissio on sitoutunut tarkistamaan EU:n toimintasuunnitelmaa luonnonvaraisten eläinten ja kasvien laittoman kaupan torjumiseksi etenkin norsunluun laittoman kaupan osalta; pyytää tässä yhteydessä lisäämään laittoman norsunluukaupan vuoksi uhanalaisen afrikannorsun luonnonvaraisen eläimistön ja kasviston uhanalaisten lajien kansainvälistä kauppaa koskevan yleissopimuksen (CITES) liitteeseen 1;

14. kehottaa komissiota ja jäsenvaltioita perustamaan ympäristövahinkojen uhrien suojelujärjestelmiä ja varmistamaan, että uhreilla on täydet oikeussuojakeinot, korvaukset ja apu tilanteessa, jossa ympäristövastuudirektiivi ei anna kansalaisjärjestöille tai yksityishenkilöille mahdollisuutta nostaa kanteita yrityksiä vastaan direktiivin väitetyistä rikkomisista; vaatii, että luonnollisilla henkilöillä ja oikeushenkilöillä, joita asia koskee, on oltava oikeus esittää vaatimuksia yrityksiä vastaan ympäristövastuudirektiivin perusteella; kehottaa lisäksi helpottamaan kansalaisjärjestöjen edustajakanteita, jos yritykset rikkovat ympäristönormeja;
15. korostaa, että EU:n ympäristövahinkovastuujärjestelmässä on noudatettava kehitykseen vaikuttavien politiikkojen johdonmukaisuutta ja vahingon välttämisen periaatetta;
16. suhtautuu myönteisesti komission ehdotukseen parantaa Århusin yleissopimuksen täytäntöönpanoa ja ottaa huomioon Århusin yleissopimuksen valvontakomitean ilmaisemat huolenaiheet siitä, miten EU noudattaa yleissopimuksen mukaisia kansainvälisiä velvoitteitaan;
17. kehottaa komissiota ja jäsenvaltioita edistämään Århusin yleissopimuksen ratifiointia kolmansissa maissa ja toimimaan aktiivisesti muutoksenhaku- ja vireillepano-oikeutta käsittelevässä työryhmässä tietojen, kokemusten ja hyvien käytäntöjen vaihtamiseksi asiaankuuluvasta oikeuskäytännöstä kolmansien maiden kanssa;
18. kehottaa komissiota ja jäsenvaltioita edistämään Århusin yleissopimuksen periaatteita kansainvälisissä järjestöissä ja ympäristöä koskevissa kansainvälisissä prosesseissa;
19. muistuttaa, että ympäristövastuudirektiivi on avainasemassa aiheuttamisperiaatteen täytäntöönpanossa; pitää valitettavana, että vastuusääntöjä ei ole laajalti noudatettu eikä niiden perusteella tapahtuvaa hyvittämistä ja ennaltaehkäisyä ole voitu suorittaa; katsoo, että aiheuttamisperiaatteen noudattamiseksi ympäristövastuudirektiivissä olisi otettava käyttöön ankara vastuujärjestely erilaisille ympäristövahingoille tai ympäristölle aiheutuvalle välittömälle vaaralle myös tilanteissa, joissa vahinko johtuu nimenomaisesti hyväksytystä toiminnasta tai joissa tällaisten toimien mahdollisia vahinkoja ei voitu tietää, kun toimet toteutettiin, ja säädettävä siitä, että seuraamusmenettelyjen vanhentumisaikoja ei sovelleta;
20. katsoo, että yritysten yhteiskunta- ja ympäristövastuu täydentävät yleistä ympäristövastuuta, sillä yritysten yhteiskunta- ja ympäristövastuun asianmukainen noudattaminen voi vähentää ympäristöhaittojen todennäköisyyttä; kehottaa komissiota hyväksymään pakollista EU:n huolellisuusvelvoitekehystä koskevan kunnianhimoisen lainsäädännön; korostaa, että tällaisessa lainsäädännössä olisi noudatettava kaikkia hyödykkeitä koskevaa lähestymistapaa, sitä olisi sovellettava kaikkiin toimitusketjun talouden toimijoihin myös tuotantoketjun alku- ja loppupäässä ja siihen olisi liityttävä vankka raportointi-, julkistamis- ja täytäntöönpanomekanismi, mukaan lukien tehokkaita, oikeasuhteisia ja varottavia seuraamuksia sääntöjen noudattamatta jättämisestä; muistuttaa kuitenkin, että tällaisella lainsäädännöllä on täydennettävä lainsäädäntöä, jossa vahvistetaan kolmansissa maissa toimivien EU:n yritysten ympäristövastuuta koskeva sitova kehys; toistaa myös, että on tarpeen kehittää standardeja, jotka koskevat yritysten suorittamaa asiaankuuluvien tietojen pakollista julkistamista muiden kuin taloudellisten tietojen raportoinnista 22. lokakuuta 2014

annetun direktiivin 2014/95/EU tarkistamisen yhteydessä, erityisesti sisällyttämällä siihen täytäntöönpano- ja seuraamusmekanismi, jolla tuetaan raportointivaatimuksia;

21. katsoo, että ympäristönsuojelun korkean tason saavuttamiseksi ympäristövastuudirektiivin soveltamisalaa olisi laajennettava siten, että se kattaa kaikenlaisen toiminnan, joka on haitallista ympäristölle tai aiheuttaa ympäristölle välittömän riskin ja erityisesti minkä tahansa välittömän vaaran tai haitan vedelle ja maaperälle;
22. kiinnittää erityistä huomiota esteisiin, kuten rajoitettu vastuu, maksukyvyttömyys, esteet oikeussuojan saatavuudessa, viipeet, kausaalinen epävarmuus tai ympäristövahinkojen arviointikriteerien väljyys, joilla estetään yritysten saattaminen vastuuseen ympäristöhaitoista;
23. pitää myönteisinä joidenkin johtavien yritysten ja yhtiöiden pyrkimyksiä toteuttaa vapaaehtoisia toimenpiteitä ihmisoikeuksien ja ympäristönormien noudattamiseksi; toteaa kuitenkin, että vapaaehtoiset toimet eivät riitä ja että kattava kehys on välttämätön ympäristöriskillisuuden torjumiseksi ja yleismaailmallisten ympäristönormien suojelemiseksi ja ylläpitämiseksi;
24. muistuttaa, että monikansallisia yhtiöitä koskeva sääntelykehys on puutteellinen, koska monenvälisissä ympäristösopimuksissa vahvistetut säännöt eivät sido monikansallisia yrityksiä kansainvälisen oikeuden nojalla; palauttaa myös mieliin, ettei käytössä ole sellaista EU:n oikeusvälinettä, joka mahdollistaisi eurooppalaisten yritysten asettamisen syytteeseen ulkomailla ympäristörikoksista tai toiminnasta, joka aiheuttaa ympäristövahinkoja; korostaa siksi, että nykyisessä järjestelmässä, jossa tukeudutaan kansallisiin lakeihin, todennäköisesti aliarvioidaan yritysten ympäristövahinkojen vakavuus; kehottaa EU:ta ja sen jäsenvaltioita huolehtimaan näistä syistä oikeussuojan saatavuudesta antamalla uhreille mahdollisuuden viedä emoyhtiöt oikeuteen EU:ssa, jos monet isäntävaltion oikeusjärjestelmät ovat riittämättömiä;
25. kehottaa lisäksi lisäämään tukea kehitysmaiden paikallisviranomaisille ja hallituksille niiden pyrkiessä yhdenmukaistamaan kansallista lainsäädäntöään ja politiikkaansa kansainvälisten ympäristönormien kanssa, jotta huolellisuusvelvoitetta ja yritysten vastuuta koskevaa kansallista täytäntöönpanoa voidaan vahvistaa kolmansissa maissa;
26. toteaa, että kaikkien jäsenvaltioiden olisi perustettava objektiivisen vahingonkorvausvastuun järjestelmiä, jotta voidaan määrittää korvaukset kaikista suorista yksityishenkilöihin kohdistuvista vahingoista, jotka ovat seurausta jonkin toimijan aiheuttamasta ympäristövahingosta; kehottaa komissiota esittämään tätä varten lainsäädäntöehdotuksen;
27. muistuttaa, että nykyisessä ympäristövastuudirektiivissä ei ole tilaa emoyhtiön vastuun määrittämiselle, jonka kielteisenä sivuvaikutuksena jotkut yritykset voivat käyttää väärin rajoitettua vastuuvastuutaan investoimalla vaarallisiin teollisuudenaloihin perustamalla erillisiä oikeushenkilöitä ympäristökustannusten ulkoistamiseksi, mikä rajoittaa niiden oikeudellista ja suhdetoimintaan liittyvää altistumista; katsoo, että EU:n on kehitettävä osallistava lähestymistapa yritysten vastuuseen; korostaa, että yritysten ympäristövastuu olisi yhdistettävä tuotantoprosessien maailmanlaajuiseen ulottuvuuteen;

28. muistuttaa hallinnollisista puutteista globaaleissa arvoketjuissa; toistaa, että tarvitaan yhteinen sääntelykehys, joka pitää yritykset tilivelvollisina ja vastuullisina; kehottaa EU:ta kannustamaan emoyhtiöitä omaksumaan kestäviä ja vastuullisia lähestymistapoja kolmansien maiden kanssa tehtävään yhteistyöhön kansainvälisten ihmisoikeus- ja ympäristönormien mukaisesti ja pidättymään toteuttamasta investointistrategioita, jotka johtavat suoraan vaarallisiin tuloksiin; korostaa tarvetta luoda yrityksille ja yhtiöille tasapuoliset toimintaedellytykset, jotta ne voivat noudattaa ihmisoikeuksia ja ympäristönormeja;
29. katsoo, että ankaran vastuun soveltamisalaa olisi laajennettava koskemaan emoyhtiöitä koko toimitusketjussa moraalikadon riskin välttämiseksi noudattaen/täydentäen periaatetta, jonka mukaan EU:n yrityksillä on huolenpitovelvollisuus ja huolellisuusvelvoite, jotta estetään EU:n ulkopuolella toimivien tytäryhtiöiden aiheuttamat ympäristövahingot; kehottaa komissiota arvioimaan tällaisen toimenpiteen toteutettavuutta; korostaa, että EU:n kauppasopimuksiin on tärkeää sisällyttää lausekkeita, joilla varmistetaan ympäristönsuojelun korkea taso;
30. toteaa, että yrityksillä on tärkeä rooli ympäristövastuudirektiiviä koskevassa järjestelmässä; katsoo kuitenkin, että kun otetaan huomioon ympäristövastuudirektiivin hallinnollinen luonne, hallintoviranomaisilla on keskeinen rooli aloitteiden tekemisessä ja ympäristöhaittojen havaitsemisen jälkeisissä nopeissa toimissa sekä tulevia haittoja ehkäisevien asianmukaisten toimien toteuttamisessa;
31. muistuttaa, että maksukyvyttömyys heikentää vakavasti ympäristövastuudirektiivin ennaltaehkäisevää vaikutusta ympäristöhaittojen suhteen; muistuttaa, että toistaiseksi ei ole olemassa virallista velvoitetta antaa ympäristövastuudirektiivin mukaisia rahoitustakuita; kehottaa tämän vuoksi kehittämään pakollisia vakavaraisuustakuita koskevan yhdenmukaistetun kehyksen, jotta ympäristövastuudirektiivissä yrityksille asetettuja vastuita voidaan yritysten maksukyvyttömyystapauksissa korvata direktiivin ehkäisevän vaikutuksen tehostamiseksi, ja yhdistämään optimaalisella tavalla pakollista ympäristöhuolellisuusvelvoitetta koskevan EU:n tulevan lainsäädännön ja hallinnolliset, yksityis- ja rikosoikeudelliset täytäntöönpanojärjestelmät, joiden tavoitteena on puuttua ympäristöhaittoihin;
32. muistuttaa, että järjestelmästä, joka koskee yritysten vastuuta ihmisoikeusloukkauksista, käydään neuvotteluja YK:n ihmisoikeusneuvoston avoimessa hallitustenvälisessä työryhmässä (OEIGWG), joka käsittelee monikansallisia yhtiöitä ja muita liikeyrityksiä ihmisoikeuksien kannalta; pitää valitettavana, että komissiolla ei ole neuvostolta valtuutusta käydä neuvotteluja EU:n puolesta sen osallistumisesta työryhmään; kehottaa jälleen EU:ta ja sen jäsenvaltioita osallistumaan aktiivisesti ja rakentavasti prosessiin, jotta voidaan hyväksyä sitova ja täytäntöönpanokelpoinen yritystoimintaa ja ihmisoikeuksia koskeva YK:n sopimus;
33. painottaa tarvetta parantaa ympäristövahinkojen uhrien oikeussuojan saatavuutta esimerkiksi ryhmäkanteilla ja kollektiivisilla oikeussuojamekanismeilla, ja kehottaa arvioimaan kyseisiä vaihtoehtoja yritystoimintaa ja ihmisoikeuksia koskevien YK:n ohjaavien periaatteiden sekä sitovan ja täytäntöönpanokelpoisen yrityksistä ja ihmisoikeuksista annetun YK:n sopimuksen mukaisesti; muistuttaa pakollista huolellisuusvelvoitetta koskevalla tulevalla lainsäädännöllä tässä yhteydessä olevasta myönteisestä roolista perustettaessa mekanismeja, joilla taataan kolmansien maiden

ympäristövahinkojen uhreille mahdollisuus kääntyä jäsenvaltioiden oikeusturvan puoleen silloin, kun haitalliset toiminnot ovat jossakin jäsenvaltiossa toimipaikkaansa pitävien yritysten tai näiden yritysten määräysvallassa olevien oikeushenkilöiden aiheuttamia;

34. korostaa ympäristöalan kansalaisjärjestöjen keskeistä roolia tietoisuuden lisäämisessä ja oikeudellisten toimien toteuttamisessa; korostaa siksi tarvetta parantaa kansalaisjärjestöjen oikeussuojan saatavuutta erityisesti laajamittaisen saastumisen tapauksessa muun muassa poistamalla taloudellisia riita-asioita koskevat esteet ympäristövastuudirektiivin mukaisten oikeustoimien käynnistämiseksi; pitää yleisesti valitettavana, että suurimmassa osassa valtioiden välisistä suurimmista monenvälisistä ympäristösopimuksista ei ole määräyksiä kansainvälisestä ympäristövastuusta; kehottaa tämän vuoksi unionia ja jäsenvaltioita edistämään kansainvälisen riippumattoman ympäristövahinkovastuuta käsittelevän viranomaisten perustamista;
35. muistuttaa, että ympäristövahinkovastuu olisi pantava asianmukaisesti täytäntöön ja sen noudattamista olisi valvottava, jotta biodiversiteettivaroja voidaan suojella paremmin ja jotta voidaan varmistaa, että kaikki laitton elinympäristöjen muuttaminen perutaan ja että vastuussa olevat tahot kantavat ennallistamiskustannukset; korostaa tässä yhteydessä, että ympäristövastuudirektiivissä esitetään tyhjentävä luettelo toimista, jotka voivat johtaa yritysten vastuuseen ympäristövahingoista luonnon monimuotoisuudelle aiheutuvien vahinkojen lisäksi; korostaa, että tämä lähestymistapa rajoittaa vakavasti aiheuttamisperiaatteen soveltamista; vaatii kaikkia yrityksiä ja kaikkia ympäristövahinkoja koskevaa vastuuta erityisesti silloin, kun vahinko johtuu yrityksen tuottamuksesta tai törkeästä huolimattomuudesta; korostaa yleisemmällä tasolla, että kansainvälisen oikeuden kehitykseen sisältyy uusia käsitteitä, kuten ihmiskunnan yhteinen perintö, kestävä kehitys ja tulevat sukupolvet, mutta korostaa, että ei ole olemassa pysyvää kansainvälistä mekanismia, jolla seurattaisiin ja ratkaistaisiin ympäristövahinkoja ja -tuhoja, jotka muuttavat merkittävästi maapallon yhteisiä luonnonvaroja tai ekosysteemipalveluja pitkällä aikavälillä; kehottaa siksi EU:ta ja sen jäsenvaltioita tukemaan ajattelutavan muutosta siten, että ympäristötuhorikokset ja tulevien sukupolvien oikeudet sisällytetään kansainväliseen ympäristölainsäädäntöön;
36. muistuttaa, että valtameriä on vain yksi ja että sen tarjoamat palvelut ihmiskunnalle ovat yhteinen etu; muistuttaa, että YK:n merioikeusyleissopimuksen 12 osassa annetaan valtioille suvereenit oikeudet niiden yksinomaisilla talousvyöhykkeillä ja vapaus liikennöidä lainkäyttövaltaan kuuluvien alueiden ulkopuolella; muistuttaa kuitenkin, että tämä ei vapauta valtioita ja näin ollen kansallisia toimijoita, erityisesti merellä toimivia yrityksiä, vastuusta meri- ja rannikkoekosysteemien säilyttämisessä; pitää tässä yhteydessä tärkeänä varmistaa yritysten ympäristövastuu merten luonnonvarojen hyödyntämiseen ja meriliikenteeseen liittyvistä riskeistä kehitysmaiden vesillä;
37. kehottaa laatimaan tuojia, jalostajia ja vähittäismyyjiä koskevat selkeät vastuusäännöt, joilla varmistetaan kaikkien maataloushyödykkeiden toimitusketjun täysi laillisuus ja avoimuus, jotta voidaan estää luontotyyppien tuhoutuminen EU:ssa ja sen ulkopuolella;
38. toteaa, että ympäristövastuudirektiivissä esitetty ympäristövahingon määritelmä haittaa ympäristön tehokasta suojelua erottamalla keinotekoisesti toisistaan suojeltaville lajeille ja luontotyypeille aiheutuneet vahingot, vesille aiheutuneet vahingot ja maaperälle

aiheutuneet vahingot; kehottaa muuttamaan ympäristövahinkojen määritelmää, jotta voidaan omaksua kokonaisvaltaisempi lähestymistapa;

39. kannattaa ympäristövastuudirektiivin asianmukaista täytäntöönpanoa kannustamalla jäsenvaltioita kirjaamaan tiedot ympäristövastuudirektiivin mukaisista vaaratilanteista, julkaisemaan ympäristövastuudirektiivin mukaisia rekistereitä ja keräämään tarvittavat tiedot, jotta voidaan dokumentoida direktiivin tosiasiallinen ja tehokas soveltaminen jäsenvaltioissa;
40. toteaa, että ”merkittävyyden” kynnyksarvo, joka vaaditaan, jotta vahingot kuuluisivat direktiivin soveltamisalaan, on osoittautunut käytännössä liian korkeaksi, jotta ympäristöä voitaisiin suojella riittävästi; kehottaa poistamaan tämän kynnyksen tai selkeyttämään sitä ympäristönsuojelun esteiden poistamiseksi;
41. korostaa tarvetta tukea kansalaisyhteiskuntaa ja paikallisia toimijoita kolmansissa maissa ja kehitysmaissa, jotta valtion viranomaiset saadaan vastuuseen yksityisten ja valtio-omisteisten yritysten aiheuttamista ympäristövahingoista, erityisesti varmistamalla paikallisyhteisöjen varhainen ja jatkuva osallistuminen ja käytettävissä olevat ympäristöriskien raportointikanavat;
42. korostaa erityisesti ympäristöaktivistien ja kansalaisyhteiskunnan järjestöjen ratkaisevaa roolia kehitysmaissa ympäristölle haitallisten toimien ehkäisemisessä ja torjunnassa; muistuttaa, että nämä toimijat voivat kohdata monenlaista fyysistä ja henkistä väkivaltaa, jolla pyritään heidän toimintansa tukahduttamiseen; kehottaa komissiota vahvistamaan niiden suojelun puitteita erityisesti toteuttamalla erityisiä oikeudellisia toimenpiteitä, joissa erityisesti kehitysavun rahoitusvälineiden avulla määritellään ympäristön puolustajat, jotta voidaan taata heidän oikeutensa ja korostaa heidän rooliaan ympäristön suojelussa, säilyttämisessä ja ennallistamisessa.

**TIEDOT HYVÄKSYMISESTÄ
LAUSUNNON ANTAVASSA VALIOKUNNASSA**

Hyväksytty (pvä)	7.12.2020
Lopullisen äänestyksen tulos	+: 13 -: 10 0: 2
Lopullisessa äänestyksessä läsnä olleet jäsenet	Anna-Michelle Asimakopoulou, Hildegard Bentele, Dominique Bilde, Udo Bullmann, Catherine Chabaud, Antoni Comín i Oliveres, Ryszard Czarnecki, Gianna Gancia, Mónica Silvana González, Pierrette Herzberger-Fofana, György Hölvényi, Rasa Juknevičienė, Pierfrancesco Majorino, Erik Marquardt, Norbert Neuser, Janina Ochojska, Jan-Christoph Oetjen, Christian Sagartz, Marc Tarabella, Tomas Tobé, Miguel Urbán Crespo, Bernhard Zimniok
Lopullisessa äänestyksessä läsnä olleet varajäsenet	Barry Andrews, María Soraya Rodríguez Ramos, Caroline Roose

**LOPULLINEN ÄÄNESTYS NIMENHUUTOÄÄNESTYKSENÄ
LAUSUNNON ANTAVASSA VALIOKUNNASSA**

13	+
S&D	Udo Bullmann, Mónica Silvana González, Pierfrancesco Majorino, Norbert Neuser, Marc Tarabella
RENEW	Barry Andrews, Catherine Chabaud, María Soraya Rodríguez Ramos
GREENS/EFA	Pierrette Herzberger-Fofana, Erik Marquardt, Caroline Roose
EUL/NGL	Miguel Urbán Crespo
NI	Antoni Comín i Oliveres

10	-
EPP	Anna-Michelle Asimakopoulou, Hildegard Bentele, György Hölvényi, Rasa Juknevičienė, Janina Ochojska, Christian Sagartz, Tomas Tobé
ID	Gianna Gancia, Bernhard Zimniok
ECR	Ryszard Czarnecki

2	0
RENEW	Jan-Christoph Oetjen
ID	Dominique Bilde

Symbolien selitys:

+ : puolesta

- : vastaan

0 : tyhjää